

De fugides

Tanques els ulls i mous el cos per buidar la ment, per alienar-te

Foto: isorepublic

No t'agrada aquesta música, *chumba chumba*, però ets aquí, i balles. Tanques els ulls i mous el cos per buidar la ment, per alienar-te. L'últim cop ja fa molts mesos, potser un any, sorties d'un hospital i fugies del deliri. *Chumba chumba*. Has fet tota la ruta -Tú sabes, Rosa, Silk-, i fins ara havia anat bé, vinet i riures i Fito i los Fitipaldis i Manolo García i Sia, *breathe me*, i et recordes que t'havies oblidat de respirar, potser va sent hora de tornar a casa, però fumes un poc més i et quedes. I ara ets aquí i odies aquesta música però balles, d'això es tracta avui, d'emborratxar-te del que sigui, has començat a mitja tarda amb el 5 a 0 amb retransmissió del Puyal, passió intravenosa i drogar-te de futbol, tan efectiu com dopar-te amb dades en un full d'Excel a la feina, perdre el món de vista, concentrar l'atenció -la vida- en el que sigui que no faci mal, en el que sigui que no siguis tu i no s'hi assembli.

L'alienació té un límit. Sempre hi ha un moment que no t'aguanta, que et deixa anar, ja no puc més, i caus muntanya avall i retrobes la ferida en algun plec amagat, intacta. Ja està. No pots tornar al *chumba chumba*, per més que tanquis els ulls i vulguis ballar de nou. No saps si tens prou diners per tornar al teu barri. La part alta de la ciutat és un desert de casalots glacials. Et promets no tornar a escollir aquesta fugida, mai més. Un altre dia. Avui és avui, i ja no balles, el *chumba chumba* et trepana els timpans i t'has quedat quieta vora la barra, i ara fas boletes petites amb trossos d'un tovalló i dibuixes una margalida negra arrambada al gin-tonic que no penses acabar-te.

* text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com>) .